

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 42 / II Legislatura / Quart període

Dijous, 10 d'octubre de 1985

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 37

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i nou minuts.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Propostes de resolució subsegüents al debat

El M. H. Sr. President obre el termini de presentació de propostes de resolució (p. 1916).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 1916).

Se suspèn la sessió a les nou del matí i onze minuts i es reprèn a les dotze del migdia i vuit minuts.

Propostes de Resolució del G. p. de Convergència i Unió

Torn a favor : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1916).

Propostes de Resolució del G. p. d'Esquerra Republicana

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER) (p. 1917).

Propostes de Resolució del G. p. Popular

Torn a favor : H. Sr. Folchi (p. 1918) i I. Sr. Romera (p. 1919).

Propostes de Resolució del G. p. del PSUC

Torn a favor : I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1920).

Propostes de Resolució del G. Socialista

Torn a favor : H. Sr. Armet (S). Alhora, retira la Proposta núm. 1 (p. 1921).

Votació de les Propostes de Resolució del G. p. Popular (núms. 1, 3 i 4) : rebutjades per 10 vots a favor, 76 en contra i 39

abstencions (p. 1923).

Votació de la Proposta de Resolució del G. p. Popular (núm. 2) : *rebutjada per 49 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de la Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (núm. 2) : *rebutjada per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de la Proposta de Resolució del G. p. del PSUC (núm. 3) : *rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de la Proposta de Resolució conjunta del G. p. del PSUC i Socialista (núm. 1) : *rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de la Proposta de Resolució conjunta del G. p. del PSUC i Socialista (núm. 2) : *rebutjada per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de les Propostes de Resolució del G. Socialista (núms. 2, 3, 4, 6 i 7) : *rebutjades per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció (p. 1923).*

Votació de la Proposta de Resolució del G. Socialista (núm. 4) : *rebutjada per 40 vots a favor, 76 en contra i 10 abstencions (p. 1924).*

Votació de la Proposta de Resolució transaccional : *aprovada per unanimitat (p. 1924).*

Explicacions de vot : *Camps i Vallejo (CiU), I. Sr. Fernández (P) (p. 1924), H. Sr. Armet (S) (p. 1925), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 1926) i I. Sr. Torres (ER) (p. 1926).*

S'aixeca la sessió a un quart de dues del migdia i vuit minuts.

La sessió es reprèn a les nou del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vicepresident Primer. La Mesa és assistida per la Lletrada Sra. Folchi.

El Sr. PRESIDENT : Bé, es reprèn la sessió, que, com es va anunciar, no té altre objecte que l'obertura del termini de trenta minuts per a presentar propostes de resolució i donar lloc, llavors, a la immediata actuació de la Mesa. Per tant, aquest termini queda obert, i es tancarà, doncs, a dos quarts de deu i nou minuts.

Per tant, a partir d'ara...

(L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS : Aleshores, el termini per realitzar esmenes transaccionals, a quina hora finirà?

El Sr. PRESIDENT : Recordeu que vam anunciar, ja, que no tindria lloc..., que no seria abans de les 11,30, havíem dit. Per tant... Mireu, l'horari era el següent, afegint-li aquests minuts que hi ha hagut de retard, eh? : Qualificació i ordre de votació, entre les 9,30 i les 9,45; període de transaccionals, entre les 9,45 i les 10,45; presentació de les transaccionals, de les 10,45 a les 11; de les 11 a les 11,15, qualificació. I llavors, a aquests horaris, hi haureu d'afegir aquests minuts de retard que hi ha hagut. Després d'això, hi haurà el ple.

Bé, se suspèn, doncs, novament la sessió.

(Són les nou del matí i onze minuts.)

La sessió es reprèn a les dotze del migdia i vuit minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència té el gust de comunicar que, de les pro-

postes de resolució rebudes, que són quatre, l'ordre que s'estableix després del degut sorteig és la primera, la presentada conjuntament per Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió; la segona, la del Grup Popular; la tercera, la del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la quarta, la del Partit Socialista de Catalunya.

Aleshores, com saben els Il·lustres membres de la Cambra, la defensa d'aquestes proposicions s'ha de fer a base de deu minuts a favor i, eventualment, un torn en contra també de deu minuts. Per tant, començant... Hi ha una proposta transaccional, que ha estat repartida ja als senyors Diputats, però que cal advertir que, a més de les dues signatures que consten en el peu del document, hi ha, en el document original, totes les altres signatures dels Grups presents a la Cambra. Per tant, és una transaccional que és admesa per tots.

Per a defensar la proposta del primer dels Grups assenyalats, o sigui, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula —poden repartir-s'ho de la manera que creguin convenient— al senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President, els Grups de Convergència i Unió i Esquerra Republicana demanàriem que se'ns permetés partir el temps d'intervenció.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. I el primer que pren la paraula? L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com vaig anunciar en la meua intervenció d'ahir, nosaltres pensem que no és només important, sinó que és políticament transcendent, que aquest Parlament pugui aprovar avui una resolució, amb la unanimitat de tots els Grups parlamentaris, sobre el tema central de la problemàtica política de la nostra autonomia.

El nostre Grup, efectivament, juntament amb Esquerra Republicana, va preparar ahir una proposta de resolució, una única proposta de resolució, en aquest sentit, però, atès que, per a nosaltres, tan important com el que efectivament s'aproveïssin els aspectes que nosaltres consignàvem en la nostra proposta, era la unanimitat de la Cambra, nosaltres hem presentat aquest matí una proposta transaccional, transaccional evi-

dentment, amb els punts en què en les propostes de resolució dels altres Grups es tocava la mateixa qüestió, en la qual hem intentat recollir aquella unanimitat que jo intentava constatar ahir aquí en la meua darrera intervenció. Tinc la impressió —les signatures que s'acaba de dir que figuren al peu del document transaccional en són una prova— que hem reeixit en aquest esforç, que per a nosaltres era extremament important, i crec que ho és, i que la importància d'això no escapa a cap dels membres d'aquesta Cambra.

No entraré —tots vostès la tenen— en l'anàlisi detallada dels diferents punts d'aquesta proposta —no els cansaré amb això; a més, dispoño només de cinc minuts—, però sí que em referiré a un punt concret, perquè nosaltres volem que consti en el *Diari de Sessions* el que volem dir amb l'expressió que surt concretament al final del punt tercer de la proposta transaccional. Quan diem: «cap mena de discriminació respecte a l'emprada en totes les comunitats autònomes» volem dir en totes les comunitats autònomes, sense fer la distinció de règim comú o règim foral, és a dir —això seria obvi, però ho remarco, perquè així consti en el *Diari de Sessions*—, que quan diem totes volem dir totes.

Dit això, passo a comentar, a anunciar, el que nosaltres farem respecte a tot el conjunt de les altres propostes de resolució.

No prendré posició respecte a cada una d'elles, i vostès entendran el perquè no ho faig. Nosaltres pensem que, en els temes que es toquen i que es proposen en alguna d'aquestes propostes de resolució, hi podríem estar d'acord, hi podem estar d'acord i, efectivament, hi estem d'acord. Pensem, evidentment, que n'hi ha d'altres en què no podem estar d'acord. Però per a nosaltres l'important avui no és el fet de donar suport a aquella i no a l'altra, sinó posar ben de manifest de cara a tota l'opinió pública —i som conscients que quan fem això convertim la resolució d'aquest Parlament en una notícia a nivell d'Estat—, és a dir, que el Parlament de Catalunya, com a conseqüència d'un debat de política general aprovi unànimement una única resolució sobre el tema de finançament és molt important, no només aquí, sinó també a tot l'Estat. És per això que nosaltres anunciem el nostre vot en contra, no de les altres resolucions, sinó el nostre vot en contra que avui s'aprovin altres resolucions. I, de fet, els anuncio des d'aquí que estem disposats que, a través dels altres mecanismes que el Reglament preveu —mocions subsegüents a interpellacions, proposicions no de llei, etcètera—, el nostre Grup pugui donar suport a alguns dels temes que es recullen en altres de les resolucions proposades. Que quedi ben clar, doncs, que aquest posicionament nostre és simplement per fer un solemne subratllat de quin és el tema crucial avui, i no cap altre.

M'agradaria, abans d'acabar la meua intervenció, que serà molt breu, com vostès veuen, m'agradaria també fer una referència a una qüestió que la primera vegada que va ésser suscitada davant de l'opinió pública, ho va ser per l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, si no ho recordo malament, el gener de 1985, i que ahir va ser recollida —en aquell moment no s'hi estava d'acord, però ahir va ser recollida— en unes paraules concretes de la intervenció del representant del Partit Socialista de Catalunya, el Partit dels Socialistes de Catalunya. És aquest tema del que se'n va dir ahir responsabilització fiscal. Nosaltres ahir vam tenir el temor que amb això es vol-

gués insinuar el recàrrec o el nou impost.

Nosaltres, en això, hi estaríem en desacord; en el nostre programa electoral, en el discurs d'investidura es va dir molt clarament que nosaltres no faríem la imposició nova sobre persones físiques o sobre l'activitat productiva, i això ho pensem complir. Però... i pensin, a més a més, que això és absolutament coherent. Ahir el Molt Honorable President, en un moment de la seva intervenció, de les seves diverses intervencions, deia que forçar l'autonomia de Catalunya a endeutar-se més enllà del que pels mecanismes diversos, es forçava altres autonomies a endeutar-se, significava una injustícia. Significava —ell no va emprar aquestes paraules, jo les empraré— allò que de vegades se n'ha dit una autonomia de peatge. És a dir, nosaltres estem reclamant els nostres drets en els ingressos de l'Estat i pensem que l'endeutament per sobre del que és convenient, o una possible insinuació de nova fiscalitat significaria, realment, una injustícia; forçar-nos a això significaria una autonomia de peatge.

En canvi, si —tal com va dir el Conseller d'Economia i Finances el gener del 85— del que es tracta és de la cessió d'algun impost important —de la cessió o gestió, del que sigui, s'estudiarà— per a l'autonomia de Catalunya, llavors se'n pot parlar. Concretament, el Conseller era més rigorós que el que joestic dient, i el Conseller deia «cessió» deia, «naturalment per llei orgànica, segons preveu l'article 150 de la Constitució espanyola, que a la vegada suposaria la modificació de l'article 11 de la LOFCA, d'un impost com per exemple el de la renda, un impost important, que naturalment aquest tipus de cessió implicaria una altra cosa, implicaria que per ser generalitzable, cosa que de vegades en parlem tots, implicaria la necessitat de la modificació del Fons de Solidaritat, i que passés a ser —tal com també proposava en aquelles dates el Conseller— un fons de suma zero. Aquesta temàtica del fons de suma zero està molt ben explicada en el *Llibre Blanc sobre el Finançament Autòmic*, i té múltiples avantatges que no s'oculten tampoc a cap de les senyores i els senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que el seu temps ja ha estat ultrapassat.

El Sr. SUBIRÀ : Ho sento, senyor President, acabo immediatament. És a dir, en aquesta línia, a la que m'he referit darrerament, nosaltres estem disposats a aprofundir, i pensem que és una línia de treball en què, seguint els principis que s'expressen en la proposta de resolució transaccional, estem disposats a continuar treballant.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors Diputats, hem arribat al terme d'una sessió que no dubtem de qualificar de molt important, segurament una de les més importants que hem celebrat des del restabliment de la nostra potestat legislativa.

Per una part, hem respectat la tradició del debat parlamentari i ho hem fet de tal manera que els Grups parlamentaris hagin pogut fer les seves valoracions respectives en relació amb l'exposició de l'obra efectuada pel Consell Executiu.

Però aquesta sessió, a part de la solemnitat que li dona la

seva reglamentació específica, hauria estat una sessió com les altres, si no hi haguessin hagut dos temes importantíssims que, al nostre judici, li han donat un relleu particular. Aquests temes són —vostès ja ho saben, ho endevinen perfectament— el tema del finançament i el tema de la viabilitat del nostre Estatut d'Autonomia quan s'haurà procedit a les seves darreres lectures.

Ha quedat convingut que aquest darrer tema queda momentàniament diferit a l'any vinent i que, encara que per part nostra el diagnòstic ja el tenim fet, és evident que aportarem la nostra màxima col·laboració i atenció a aquest debat, que ja per endavant considerem importantíssim, perquè d'ell dependrà precisament la pervivència de la nostra institució autonòmica.

I ens queda l'altre gran tema, que és el tema del finançament. Jo tampoc no voldria ara entrar en els detalls d'aquest importantíssim tema que tenim damunt la taula perquè en el curs de dos dies de debat s'han explicat tots; per altra part, el representant de Convergència i Unió ja us ha dit quin era el desig d'assolir un acord unitari d'aquesta Cambra per tal de donar *extra muros* la sensació d'un Parlament, d'una institució, totalment solidari quan es tracta de plantejar problemes cabdals per a l'esdevenir de la nostra autonomia. Això creiem que s'ha assolit amb la redacció de la proposta transaccional, que nosaltres hem signat de bon grat malgrat que potser —però aquesta és la servitud de les transaccionals— en algun punt hauríem preferit algun altre tema, alguna altra paraula, alguna altra frase, però el resultat creiem que és bo i, personalment i com a Grup, ens en felicitem molt sincerament.

Hauríem pogut presentar també, evidentment, en aquesta sessió plenària altres propostes de resolució, i de temes no ens en mancaven, però hem pensat —nosaltres— que valia la pena de sacrificar les preferències sectorials o ideològiques, problemes menys transcendents i menys centrals que el tema del finançament i és en aquest sentit que hem renunciat voluntàriament, hem deixat al nostre calaix unes propostes de resolució que teníem preparades, i no les hem presentades a la Mesa del Parlament. I això explica en certa manera quina serà la nostra actitud en relació amb les altres propostes de resolució que els altres Grups parlamentaris, en ús del seu perfectíssim dret a fer-ho, han presentat a debat en aquesta sessió.

Nosaltres no les votarem, aquestes propostes de resolució, no pas perquè tinguem objeccions majors en la major part d'elles, sinó senzillament perquè voldríem que després de dos dies de debat, substantius i fonamentals, en aquesta Cambra en dos temes tan importants com són el tema del futur de la nostra autonomia i el tema del finançament present, hi haguessin altres temes colaterals, podríem dir-ne, dels quals no discutim la importància però que, evidentment, no tenen ni de molt la transcendència dels que he acabat d'enumerar.

És per aquesta raó, únicament per una raó de pragmatisme i d'oportunitat, que hem pensat que valia més centrar la votació de resolucions en aquests dos temes capitals, de manera que l'impacte en l'opinió pública i més enllà del Principat tingués la repercussió que nosaltres voldríem que tingués.

I, per acabar, felicitar-nos d'un fet polític, al nostre judici extraordinàriament important, i és que amb aquesta resolució es demostra palpablement la simbiosi i la identificació entre les comissions mixtes i, en particular, la Comissió de Valoracions, i els Grups parlamentaris, que mostren d'aquesta manera

que hi ha una total unitat de criteri quan es tracta de valorar les deficiències del sistema de finançament actual i es tracta d'anhelar, amb tot l'entusiasme que nosaltres anhelem, un sistema que, com diu la proposta de resolució, es basi en els criteris de suficiència de recursos, com diu la Constitució. Que es basi en una autonomia de la despesa, sense la qual no hi ha veritable autonomia. Que es basi en una solidaritat exercida de Catalunya enfora i de fora cap a Catalunya, i que es basi i que en garanteixi l'automatisme per evitar els capricis d'interpretacions i de restriccions.

Jo crec que votant aquesta resolució —i gairebé no queda cap dubte que serà votada unànimement per aquest Parlament—, haurem fet una bona tasca a favor de l'autonomia i a favor del seu finançament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha torn en contra? Algú demana la paraula per a un torn en contra? No, doncs, aleshores, podem passar a demanar al representant del Grup Popular que faci ús de la paraula per deu minuts, l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI (*de l'escó estant.*) : Sí, senyor President, nosaltres també voldríem partir el temps.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. L'Honorable Diputat senyor Folchi té la paraula per a una primera intervenció a favor de la seva proposta.

El Sr. FOLCHI (*de l'escó estant.*) : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup havia presentat també una proposta de resolució en matèria de finançament autonòmic. Ha retirat els apartats primer, segon i tercer de la seva proposta, perquè compartim els criteris que inspiren la que en aquest moment s'ha defensat en aquesta Cambra, presentada per Convergència i Unió i per Esquerra Republicana de Catalunya.

Els hem retirat, en primer lloc, respecte a alguns apartats perquè coincideixen exactament; respecte a d'altres perquè hem aconseguit la inclusió de la referència al principi de solidaritat, em sembla important fer la matisació. Jo penso que tot l'esperit de la proposta de resolució n'era conscient que la solidaritat és un principi inspirador de la solució que nosaltres volem al tema del finançament. Expresso la satisfacció que ho reculli expressament. I, en un tercer tema, que no es recull, l'hem retirat en benefici de l'unitat, però no vol dir que haguem abdicat del nostre criteri.

Nosaltres pensem que donar una via tècnica per solucionar la situació d'*impasse* en què ara ens trobem i, concretament, recomanar a les forces polítiques amb representació parlamentària a Catalunya que donin suport parlamentari a l'esmena recomanada per la Comissió Mixta, i que condueix a donar caràcter ampliable als crèdits per al finançament de les autonomies, era positiu. Era positiu, ho hem posat a la nostra proposta de resolució, la retirem en benefici de la unitat, no perquè pensem ara que el criteri ja no és vàlid.

Hi ha un quart punt en la nostra proposta de resolució, que pot semblar a primera vista de caràcter menor i que nosaltres pensem que no ho és; fa referència a la creació d'un institut d'estudis fiscals i financers de Catalunya. I vostès diran : «que té a veure això amb el problema, amb el gran problema, del finançament?» I nosaltres pensem que hi té a veure, i molt.

Bona part del discurs del President de la Generalitat ahir es

destinava a explicar el problema del finançament autonòmic en el context d'un problema més ampli, que era el problema de la involució, d'una certa involució autonòmica. Bé, si anem a les arrels del problema, si anem més enllà d'una visió conspirativa de la història, si volem preguntar-nos on comença la qüestió, veurem que en bona mesura hi ha una certa misèria doctrinal en el plantejament del nostre pensament autonòmic. Veurem que quan es diu que l'alt funcionariat o que els tècnics dels ministeris són contraris a l'autonomia, estem fent també, en part, el reconeixement de pròpia culpa, perquè alguna cosa podríem fer nosaltres per tal de canviar aquesta situació.

Penso que aquesta certa —i tampoc no ho dic amb cap voluntat de dramatitzar la situació— misèria doctrinal es tradueix en un cert colonialisme conceptual que se'ns fa i que nosaltres acceptem massa sovint jugar amb conceptes que no hem elaborat, que no responen a una visió autonòmica de la qüestió del finançament, que quan es parla, per exemple, del concepte de cost efectiu, com s'ha parlat a Espanya des de fa uns anys, caiem en un error; que quan es parla del concepte d'efecte financer, tal com s'ha parlat, caiem en un error; que quan es parla de la contribució autonòmica al finançament del dèficit, també caiem en un error. I, bé, com que jo estic convençut que després de denunciar una situació s'ha d'avançar pel camí de donar solucions concretes, nosaltres volem que hi hagi un institut d'estudis fiscals i financers a Catalunya perquè pensem que hi ha un camp de treball prou específic, i que això no interfereix gens ni mica la feina de l'Institut d'Estudis Autonòmics. Per això hem demanat avui —i demanarem— que es posi a votació una proposta que nosaltres pensem que en res no altera l'èmfasi que hem volgut donar al terreny del finançament, i que, al contrari, implica un compromís concret d'avançar en la recerca de solucions per a aquest problema.

I, m'excusaran, però penso que aquest èmfasi que es vol donar no vol dir, no ha de voler dir, única resolució aprovada, perquè això seria tant com oblidar que el debat d'orientació de la política general del Consell és això, un debat d'orientació de la política general del Consell, i seria tant com oblidar el paper que el Reglament d'aquesta Cambra dona als Grups de l'oposició.

De manera que em permetran també que molt breument defensi la proposta de resolució que el nostre Grup proposa, en matèria de dret civil català. Ja sabem que el dret potser no és el senyal d'identitat més important d'un poble, però n'és un dels senyals d'identitat, n'és un dels senyals d'identitat. És més, el senyor President ens parla, no només en el seu discurs d'ahir, sinó sempre, de societat civil i societat política. Doncs, bé, on es troba la societat civil? Quin és el punt de trobada entre la societat civil i la societat política? El dret. Fins i tot es pot arribar a dir que la societat política no és més que ordenament jurídic, i bé, en un camp en què nosaltres tenim competència exclusiva, una de les competències exclusives que ningú no ens pot discutir, per què no avançar? Per què no avançar? Nosaltres demanem que, el que es faci, es faci amb la participació del Parlament, i a través d'un esquema que parteixi de la descripció de la situació actual, i que avanci cap a l'adaptació, cap a la modernització del nostre dret civil, i això és, senyores i senyors Diputats, el que proposem a aquesta Cambra per la via de la segona proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a la segona part de la defensa, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Romera.

El Sr. ROMERA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la proposta de resolució que vaig a defensar és una proposta que s'encamina, que té com a objectiu, omplir un buit informatiu que avui tenen la societat catalana i la societat de l'Estat espanyol.

La propera incorporació —primers de gener— del nostre país a la Comunitat Econòmica Europea planteja un canvi en les normes del joc, en les regles del joc, fonamentalment pel que fa referència a les empreses, però també pel que fa referència als grups professionals i, fins i tot, als ciutadans.

Em sembla innecessari —perquè és conegut de tots— dir fins a quin punt és necessària la informació, i fins a quin punt les decisions són conseqüència d'una informació que, si és bona, pot tenir un resultat positiu i, si és dolenta, sens dubte, un resultat negatiu.

Les grans empreses —cal dir-ho clarament—, aquest tema, el tenen resolt. Disposen de mitjans suficients per tenir uns gabinets d'estudis que, en cada moment, els facin l'anàlisi de la situació i els donin la informació adient per prendre les decisions.

No passa així amb la mitjana i la petita empreses, i, sobretot, en l'empresari petit i mitjà, que no pertany a les agrupacions empresarials. Les agrupacions empresarials fan el servei de corretja transmissora de la informació, però no tothom hi pertany, no tothom hi està adherit i, per tant, penso que aquí és on es produeix fonamentalment el buit d'informació per al nostre empresari mitjà i petit.

El tractat d'adhesió, que és el gran desconegut de la societat espanyola, es podria firmar avui, dos mesos abans de la incorporació d'Espanya. Fins i tot —que a mi em consti— no ha estat publicat en el butlletí oficial de l'Estat. És cert que es coneix, que es té, però és de tal amplitud —com vostès coneixen— que, personalment, haig de reconèixer que jo m'he interessat per uns temes molt puntuals però que, òbviament, no conec el tractat d'adhesió.

Sense anar més lluny, fa uns quants dies, a Baden-Württemberg, em vaig assabentar que la llibertat per als ciutadans comença per a Espanya dintre de set anys, per exemple. Jo penso que aquest és un tema que gairebé no coneix cap ciutadà; per als professionals... Perdó?

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : La llibertat de circulació.

El Sr. ROMERA : De circulació, òbviament, de circulació. Bé, per als béns, per a les mercaderies, és un tema; per al ciutadà, realment, em sembla que s'ha tancat. Naturalment, aquest no és l'objecte de la meua exposició, però em sembla que s'ha tancat molt desfavorablement, perquè es tarda set anys a obtenir els drets.

Bé, en qualsevol cas, a mi em sembla que una Administració moderna, una Administració com aquesta que reiteradament se'ns ha dit que volem tenir a Catalunya i que personalment ha motivat dues o tres intervencions meves en aquest Parlament, dient que era una època, una situació ideal per canviar, per deixar pel camí tot allò que té de dolent l'Administració central, i per fer una Administració transparent, efectiva, honesta, etcètera, em penso que és el moment que l'Administració de Catalunya pugui demostrar en què es diferencia de l'Administració central omplint aquest buit informatiu que re-

quereix la societat. I és en aquest sentit que camina la nostra proposta de resolució, que és una proposta, com els deia, que porta a la modernitat i a la responsabilitat que té l'Administració, de donar informació als administrats. Aquesta pensem que és una bona ocasió, i jo no sé si ha de ser directament un servei informatiu creat en un Departament determinat de la Generalitat, o si administrativament és possible que el Govern de la Generalitat encarregui això a —des d'un Patronat Pro Europa fins al mateix CIDEM, que sembla que és on encaixaria... No ho sé, no ho sé, perquè penso que el menys important és quin sigui el camí a través del qual es vehiculi aquesta informació, però sí que voldria que no es deixés perdre una ocasió tan important com aquesta i que, a través de l'Administració de la Generalitat, es fes arribar la problemàtica de la nostra incorporació a tota la ciutadania.

Res més, senyor President. Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha petició de torn en contra? (Pausa.) No essent així, doncs, podem passar a la intervenció següent, que és la corresponent al Partit Socialista Unificat de Catalunya, i per això tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, jo no sé exactament què venim a fer a la tribuna els portaveus dels altres Grups parlamentaris, sentida l'exposició del Grup de la majoria, respecte que hi ha una sola resolució i és l'única que pensen votar i, com vostès saben, si les matemàtiques no enganyen, aquí hi ha una majoria absoluta i, per tant, és l'única proposta de resolució que sortirà aprovada per aquesta Cambra.

Jo crec que venim a fer una funció molt elemental : defensar propostes de resolució coherents amb el debat que hem tingut. Nosaltres proposem que el Consell Executiu de la Generalitat es responsabilitzi, també, de demanar majors recursos financers per als ajuntaments, perquè són Estat i ens semblaria una picabaralla absurd —que ningú no ha proposat—, però ens semblaria absurda entrar a veure qui és més Estat, si les comunitats autònomes, si la Generalitat o si els ajuntaments, quan la picabaralla no absurda, real, que existeix és que ens neguen que siguin Estat una i altra cosa, i també semblaria absurd que, quan estem constatant la greu deficiència de recursos per a la Generalitat, no ho constatéssim per als ajuntaments.

Nosaltres demanem que es faci un pacte de criteris sobre la divisió territorial, perquè ens ha semblat molt bé —malgrat que s'hagi trigat cinc anys i mig— que el President de la Generalitat hagi convocat els dirigents dels Grups parlamentaris de Catalunya per donar força a una reivindicació concreta, molt important : els recursos financers. I ens semblaria igualment molt bé que, seguint aquesta tònica, i per a un tema que se'n diu que no el podem abordar amb les mans lliures perquè potser no hi ha suficient força, el mateix argument que per al finançament conclou que seria responsabilitat del President de la Generalitat convocar solemnement tots els partits polítics a fer un pacte sobre la divisió territorial.

Demanem també un debat sobre les repercussions de l'ingrés d'Espanya al Mercat Comú, i demanem un debat sobre el programa d'actuació econòmica, que el venim reclamant d'ençà que l'any 80 es va fer i es va acordar, quan no hi havia majoria absoluta, i no s'ha fet ara, que hi ha majoria absoluta.

I, a l'últim, hauríem demanat un debat de política cultural, però el demanarem a través dels mecanismes reglamentaris —Junta de Portaveus—, per celebrar en el Ple, a partir de la signatura del pacte cultural.

Queda el tema del finançament; sobre aquest tema volem dir, primer : les xifres citades pel President de la Generalitat són, per elles mateixes, demagògiques. Són xifres tan contundents, senyor President, que la realitat, en aquest cas, és demagògica. Són xifres que demostren que hi ha una situació greu, i que demana un alt nivell d'unitat, que s'ha aconseguit a la Comissió Mixta —Comissió Mixta de Valoracions on l'actual Govern de la Generalitat, en principi, no hi volia tots els Grups parlamentaris—; ara, haurien d'agrair-nos, a Esquerra Republicana i al PSUC, la tossuderia d'insistir a ser presents en les comissions mixtes de valoració i de negociació de traspassos.

Una unitat, en la Comissió Mixta, important, que no ha de substituir —i aquí ve una redacció de la nostra proposta de resolució sobre finançament— la corresponsabilització de tots els Grups parlamentaris. No voldríem que ningú —i quan diem «ningú», en primer lloc, el Consell Executiu de la Generalitat— manipulés la unitat de la Comissió Mixta amb fins partidistes per presentar-se a negociar davant el Govern central amb posicions que, exclusivament, responen a una sola coalició electoral. Per això, nosaltres creiem que s'ha de continuar comptant, a banda de la Comissió Mixta, a més de la Comissió Mixta, amb la corresponsabilització de tots els Grups parlamentaris, i és així com interpretem nosaltres el sentit de la proposta unitària de transacció a què s'ha arribat i que ha defensat en primer lloc el senyor Subirà.

Nosaltres hem presentat aquestes altres mocions, a part el finançament, perquè no volem esperar l'any vinent, quan el President de la Generalitat torni a pujar a la tribuna i ens parli sobre la seva acció de govern; no volem esperar un any més perquè ens parli d'aquestes qüestions, que són importants : divisió territorial, actuació econòmica, Mercat Comú, etcètera.

És més, perquè sabem ara, ja, per boca d'ell des d'aquesta tribuna, que no trigarà un any a tornar-ne a parlar; ha dit que no pas —diria jo— un *mea culpa*, ni de bon tros, però ha dit que acceptava que en altres debats en parléssim, i suposem que no vol dir d'aquí a un any, perquè, si no, si la lectura que hauríem de fer és aquesta, en realitat, hauríem de concloure tots plegats que aquests tres dies hem fet un debat sobre finançament autonòmic, principalment per voluntat del President de la Generalitat. Hem sortit d'aquest debat sobre finançament autonòmic amb un gran acord unitari; doncs, aleshores, senyores Diputades i senyors Diputats, anem a fer el que diu l'article 119 del Reglament del Parlament : «iniciat el període de sessions el setembre, el Ple celebrarà un debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu». Ara ens toca fer això. Ara, ens tocava convocar un debat sobre l'acció política i de govern.

Com que, evidentment, això és demanar un excessiu grau d'imaginació a la majoria, perquè fes funcionar el Parlament en la seva funció, que és controlar l'acció de govern, si més no, apliquin l'article 121, que diu : «Així mateix, el President del Consell Executiu pot demanar també un debat sobre la política general», perquè, senyores Diputades i senyors Diputats, si no anem a fer allò que el senyor Subirà ha dit que veurien amb molt bons ulls, debat sobre aquests aspectes importants de l'ac-

ció de govern, aquest any hauran incomplert el Reglament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna petició de torn en contra? *(Pausa.)* No essent així, aleshores tinc el gust de donar la paraula al representant del Grup Socialista, Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Molt Honorable President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc em permetran que, en trenta segons, aclareixi els dubtes sobre el tema del finançament autonòmic.

Avui aprovarem aquí el mateix que anem fent en la Comissió Mixta : avançar en un camí de diàleg, avançar en un camí per resoldre al més aviat possible un tema en què tots estem d'acord, i dir al senyor Subirà, concretament, que els primers que van parlar del tema de la corresponsabilització en els impostos vam ser nosaltres —concretament, Raimon Obiols, el juliol del 84—; ho dic per fer una mica les dates ben posadetes, i en aquell moment hi havia un desconcert en la majoria governamental entre, diguem-ne, concert i no concert; és a dir, hi ha una llarga tradició documental en aquest sentit.

Només recordar les paraules de Raimon Obiols en el sentit següent que, per a nosaltres, amb independència del fet central que té per a l'autonomia de Catalunya reforçar la suficiència, l'autonomia i la solidaritat com a principis d'un nou sistema de finançament, té, sens dubte també, el de la corresponsabilització fiscal.

Aquesta situació en què ens trobem en aquests moments, que un Govern de Catalunya no té cap cost, té cost zero, i, a més a més, converteix els costos sempre en beneficis —és a dir, és un Govern de benefici al quadrat—, això és insòlit en qualsevol democràcia moderna. A això, evidentment, només podríem trobar paral·lismes en l'esquema del *Libertonia* del Groucho Marx, per entendre'ns *(rialles)*, paral·lismes des d'aquest punt de vista de responsabilització.

No atribueixo responsabilitats al Govern, però sí que li atribueixo responsabilitats, d'una manera o d'una altra, d'aprofitar-se d'una conjuntura que és desfavorable per a Catalunya. Això sí que són responsabilitats; per tant, si tots contribuïm a resoldre això, haurem dotat la nostra autonomia del grau de maduresa necessari.

Nosaltres, en aquest debat, volem fer una doble valoració; en primer lloc, felicitar-nos perquè s'ha produït un canvi de llenguatge i un canvi d'estil al llarg d'un debat, i reconeixem les dificultats que això comporta, perquè vol dir que hi ha hagut reflexió, des del nostre punt de vista; hi ha hagut reflexió del President de la Generalitat, i nosaltres ens en fem molt cordialment. I, si modestament hem contribuït que això es produís, n'estem contents.

Una segona consideració és valorar que en aquests moments, nosaltres contemplem unes actituds governamentals que vénen presidides per la desorientació; desorientació en dues línies fonamentals : una, primera : desorientació en relació amb la política que cal que endegui el Govern de Catalunya en relació amb les competències que avui té : cap nova idea. I desorientació, en relació amb l'esquema polític de relacions Govern de la Generalitat-Govern de l'Estat.

Això ens preocupa i, per tant, sens dubte, aquest serà un element que ens obligarà a tots plegats a estar atents per poder perfilar una nova situació que permeti, sens dubte, que els interes-

sos de Catalunya puguin ser defensats de la millor manera possible en cadascuna de les conjuntures històriques.

Dir també que aquest debat, òbviament, ha d'introduir els elements de control del Consell Executiu, però també els elements d'impuls al Consell Executiu, i avui el mateix Grup de la majoria es nega a impulsar la seva actuació de Govern i ho centra en un aspecte en el qual teníem ja la unanimitat; s'ha aprofitat del Parlament com a caixa de ressonància publicitària —i em sembla positiu pel que té de força política— d'un element que figurava ja damunt de la taula com un consens de les forces polítiques parlamentàries.

En canvi, s'ha negat a fer l'impuls, la projecció de futur per a aquest Govern. Crec que això és negatiu. Sincerament, perquè d'una manera o d'una altra, aquest debat s'ha centrat en allò que la majoria volia que se centrés, i, per tant, s'ha negat un principi fonamental.

Entrem en els temes de les resolucions. Per a nosaltres hi ha una primera resolució que fa referència al caràcter pluralista de Catalunya, tema absolutament fonamental. Vull dir aquí que coincidim plenament amb el senyor Rigol quan diu «Catalunya serà plural o no serà», gran frase, senyor Rigol. Des de la perspectiva de contingut democràtic, des de la perspectiva del que cal que sigui Catalunya. Òbviament, estem en contra del nacionalisme globalitzador, de confondre el partit amb el país, de tot allò que pugui significar, sens dubte, connotacions perilloses que no responen a aquesta tradició profundament democràtica i catalanista del poble de Catalunya expressada en les seves diverses opcions. Per tant, una primera resolució que remarca el caràcter pluralista del poble de Catalunya, per a nosaltres és avui la millor manera de defensar els interessos nacionals de Catalunya.

Com que, aquesta proposta, els senyors de la majoria diuen que no la votaran, i nosaltres tenim un sentit de responsabilitat perquè ens inspirem en els principis constitucionals i els que assenyalen, diguem-ne, l'Estatut, sincerament no podrem nosaltres passar-la a votació perquè sigui derrotada. Per tant, retirem aquesta primera proposta.

La segona proposta fa referència a un tema que ha sortit a bastament, i el mateix President de la Generalitat ha reconegut errors en la seva actuació. És l'obligació que té el President de la Generalitat i el Consell Executiu d'impulsar la vida parlamentària, reconèixer, per tant, que el Parlament té una prioritat en el rang institucional de Catalunya. Avui, ens trobem que els grans temes de la decisió governamental passen al marge del Parlament; tota la discussió interna que s'ha fet dels fons de desenvolupament regional no ha passat pel Parlament, quan en la resta de les comunitats autònomes ha passat pels diferents parlaments; discussió important.

El tema del debat de sanitat pendent permet que el problema estigui en el carrer, en els mitjans de comunicació, però no estigui on ha d'estar, des del primer dia, que és el Parlament de Catalunya, la qual cosa deteriora la confiança que els ciutadans tenen en les institucions, en no estar les institucions al servei dels problemes que s'expressen en la societat catalana.

Tot el tema de plantejament, de planificacions, projectes i programes importantíssims que no han entrat en el Parlament ni s'han discutit mai en el Parlament i que afecten la nostra infraestructura de futur : les obres públiques de futur es basen en uns programes, i l'actuació de govern diu que s'inspira en

aquests programes, però no hi té res a veure, perquè s'inspira fonamentalment i bàsicament en funció de les pressions conjunturals que es troba un govern.

Tercera resolució. És una resolució crítica, i som respectuosos, i parlem d'insuficiències del Consell Executiu. I en aquesta tercera resolució parlem d'insuficiències en el camp d'aquesta dita voluntat de modernització del país, que nosaltres no veiem enlloc, i realment és una profunda preocupació, perquè, és clar, aquesta és una paraula que queda molt bé, sens dubte, diguem-ne, lliga amb un anhel de manera més perfilada que l'expressió tradicional de «progressisme», és «modernitat», vol dir situar-se en els reptes del futur.

Nosaltres, sincerament, diríem que al Consell Executiu no el veiem, ni en un estil de modernisme —sens dubte no el veiem postmodern—, més aviat el veiem situat dins d'una estètica, diguem-ne, artística, el que seria un enclavament del dadaisme una mica tronadet; això seria, una mica, la nostra valoració (*remor de veus*).

En aquesta tercera resolució nosaltres intentem assenyalar quins són els problemes greus als quals el Govern de Catalunya no ha donat resposta: el problema de l'ensenyament públic resta exactament com estava, no hi ha hagut un avanç positiu. Jo només recordaré que d'aquest endeutament de què ens ha parlat el President de la Generalitat menys d'un 1% ha anat a l'ensenyament, menys d'un 1%, per tant, hi ha hagut una prioritat: discriminar l'ensenyament. La crisi de la sanitat és un fet palès, reconegut; fins i tot, des d'aquí s'ha parlat d'una possible reconversió salvatge; aquí el que hi ha és la necessitat d'una reconducció d'uns errors polítics portats a terme per l'actuació del Consell Executiu. El foment, l'ocupació, és evident que no tenim competències directes d'ocupació ni de política econòmica, però ¿no es podria fer tot un treball d'estímul, de concertació amb forces socials, d'estimular les noves de contractació i donar-los l'adequada publicitat perquè hi hagi el nivell d'ocupació juvenil que avui podria haver-hi a Catalunya? I, en els temes de política industrial i de política agrària, sens dubte, es segueix la política no de la repartidora, de l'esquitxada en el pitjor dels sentits, es tracta de dispersar esforços i de no tenir mai cap prioritat. Aquesta és l'actitud que no s'adiu en res amb l'esperit modern, perquè l'esperit modern tracta de potenciar allò que cal potenciar, per situar-nos en un nivell de competitivitat i, per tant, per reforçar els esforços que veritablement són creatius, no arrossegant-se en posicions que, d'una manera o d'una altra, connecten amb el que serien sectors tradicionals de la connexió política del Consell Executiu amb la societat catalana.

Una quarta resolució, el gran oblidat: les forces socials de Catalunya. Quan parlem de societat civil no és el nomenclàtor de relació de totes les entitats petites o grosses, que viuen i es belluguen a Catalunya, sinó que es tracta de saber, diguem-ne, jerarquitzar la importància de les diferents institucions de Catalunya; sens dubte, les centrals sindicals i també les organitzacions empresarials són elements claus per a la dinamització del país. Vol dir que Catalunya cal que concerta, perquè concertar vol dir que es fan uns esforços —i permetin-me que utilitzi la seva expressió, en aquest cas— convergents en relació amb un objectiu de país, i això és absolutament fonamental. L'absència dels sindicats, en tot el que ha estat la negociació clau dels problemes econòmics de Catalunya, en tot el que són les insti-

tucions de Catalunya, que a la resta d'Espanya estan representats i aquí no estan representats, crec que no és res més que un oblit, però no és un oblit ingenu, sinó que pot obeir a una política amb profunditat de marginació de forces socials claus per al manteniment de la democràcia i de l'autonomia, perquè és bo que tots els senyors i senyores Diputats sàpiguen que si mai les coses han estat una mica en perill els sindicats de treballadors sempre han defensat la democràcia i l'autonomia de Catalunya.

Aspectes que fan referència al tema local. Demanem que es faci un fons de cooperació municipal, obvi, obvi. Estem per l'objectivitat de tracte, coincidim amb el principi que deia el President de la Generalitat, amb l'objectivitat, el que succeeix és que l'actuació del Govern no respon al principi de l'objectivitat, sinó que, d'una manera o d'una altra —jo diria que molt intensa— es fa el principi de la discrecionalitat, i en algun cas, fins i tot, ni de la discrecionalitat intencionada, sinó de la discrecionalitat del desordre, que encara és molt pitjor, perquè els resultats no poden ser ni avaluats; no respon a una intencionalitat política.

Crec que la situació que es produeix en relació amb els municipis no és una relació objectiva, avui dia disposem ja de dades, en tenim les suficients i cal objectivar, objectivar vol dir fer allò que permeti parlar que es subjectiva, és a dir, creació d'un fons i d'unes bases de restabliment dels ajuts i subvencions als municipis de Catalunya. De la mateixa manera que hem volgut posar una resolució anecdòtica però significativa: hi ha hagut el traspàs de recursos de l'IPPV a Catalunya; aquest traspàs ha anat acompanyat de milers de milions de pessetes per rehabilitar els edificis. Aquí hi ha hagut una bona negociació del Consell Executiu de no admetre el traspàs si no venien aquests diners; obvi, per tant, és correcta la política. Evidentment, aquells diners els posa l'Estat, els han reclamat els municipis i, aleshores, resulta que hi ha una persona destinada a connectar amb allò que se'n diu la «societat civil», en aquest cas, diguem-ne, les associacions de veïns o el que sigui directament, al marge de la política que han dut a terme els ajuntaments de Catalunya. I, fins i tot, ens hem trobat en situacions al nivell de Catalunya que algun batlle ha hagut de dir que expulsaria aquell funcionari de la Generalitat que deia que estava repartint un recurs d'habitatge. Són molts diners i no vulguin vostès d'un tema que és molt preocupant, que l'hem reivindicat més que ningú les forces d'esquerres, voler fer una petita política i dissortada política electoral.

Per últim, dir també que, el tema del finançament local, nosaltres l'hem volgut situar en el terreny institucional en què creiem que l'hem de situar, és a dir, el tema del finançament local ha d'obeir una de les preocupacions del Govern, ha d'estar en l'agenda de les prioritats governamentals, per una raó molt senzilla: que hem d'entendre el sector públic de Catalunya en la seva globalitat. Llavors, el finançament local forma part evidentment d'un dels elements claus des del punt de vista de l'assumpció d'un bon servei públic a Catalunya. Si tenim un bon finançament local ens permetrà fins i tot que el treball de l'autonomia sigui més de direcció, de coordinació, de planejament i uns recursos que serveixin per a les grans opcions, diguem-ne, del país. Deslligar aquesta realitat és situar-nos tots plegats en un terreny competitiu, absurd, en què el gran perdedor són els interessos de Catalunya —entesos, en

aquest cas, els interessos de Catalunya, com els interessos de la seva administració pública.

Demanem, per tant, que aquest tema estigui i formi part de l'agenda del Govern, perquè ho creiem fonamental, i existeixen les bases de diàleg, i existeixen, per tant, les possibilitats per desenvolupar aquesta política.

Dir també que nosaltres hem presentat dues propostes de resolució, en aquest cas, conjuntes amb el PSUC, que són: la que fa referència al programa d'actuació econòmica i la que fa referència a la incorporació, als efectes de la incorporació en el Mercat Comú, tant des del punt de vista jurídic com econòmic, perquè evidentment o aquesta reflexió la fem aviat o entrarem en un nou terreny de frustració dient que l'entrada a Europa ens comporta un retall d'unes competències autonòmiques quan ja sabem, en aquests moments, que comportarà aproximadament un 75% de revisió de les competències estatals i un 25% de revisió del que són algunes de les nostres peces legislatives actuals. Fer-ho anticipar em sembla el més positiu.

En aquesta exposició —i acabo, senyores i senyors Diputats— nosaltres, evidentment, no hem volgut defugir cap dels problemes que s'han plantejat en aquesta Cambra, però sí que més que mai —i atesa la situació dels problemes de la Catalunya real— hem volgut convertir aquest debat en un debat d'orientació política general del Govern encara que el Govern l'ha volgut convertir amb un referendament del Parlament d'una posició que ja estava referendada fora del Parlament.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna petició de torn en contra? No. Bé, aleshores, hem acabat amb aquesta part de la nostra tasca i anem a procedir a les votacions.

Les votacions es faran per l'ordre que abans s'ha indicat, llevat del primer, o sigui, del que estava presentat per Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió perquè, en virtut d'haver presentat la transaccional, passen a darrer terme.

Jo proposo, però, naturalment, la Presidència acceptarà qualsevol petició de votació separada, però anava a proposar de fer les votacions conjuntament, Grup per Grup. Si algú reclama la votació separada, naturalment aquesta Presidència hi haurà d'accedir.

Passem, doncs, ara a la votació de les resolucions proposades pel Grup Popular, que són... (*L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CLOTAS : Senyor President, sobre les propostes de resolució del Grup Popular, el nostre Grup desitjaria que se separés la votació de la proposta que porta el número 2.

El Sr. PRESIDENT : Sí, aquesta a part?

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, anem a procedir a la votació en la forma..., d'acord amb el que acaba de ser demanat per l'Illustre Diputat senyor Clotas, del punt 4 de la primera proposició i de la quarta proposició.

Els qui estiguin a favor d'aquests dos punts que jo acabo d'esmentar, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta de resolució, o aquest conjunt de propostes de resolució, ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 76 en contra i 39 abstencions.

Anem a posar a votació ara la segona proposta de resolució,

que és la que restava d'aquestes propostes del Grup Popular.

Els qui estiguin a favor d'aquesta segona proposta, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de les propostes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que són les números 2 i 3.

Bé, doncs, els qui estiguin a favor d'aquests dos... (*Pausa.*)

(*L'I. Sr. Fernández s'aixeca per parlar.*)

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Nosaltres demanàvem votació separada de la 2, per un costat, la 3, no separada, perquè tenim votacions diferents, eh?, en les comunistes som, no? Sí, votació separada, per favor.

El Sr. PRESIDENT : Doncs, anem a sotmetre a votació la proposta 2 del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta segona, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Posem ara a votació la tercera d'aquest mateix Grup.

Els qui estiguin a favor d'aquesta proposició tercera, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les dues propostes conjuntes del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Partit Socialista de Catalunya. O bé es vol també votació separada? (*Pausa.*) Separada. Molt bé.

La primera. Suposo que tots els Diputats tenen el text, i, per tant, no cal llegir-la. La primera proposta conjunta d'aquests dos Grups és sotmesa ara a votació. Els qui hi estiguin a favor, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta primera proposta conjunta ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Ara sotmetem a votació la segona proposta conjunta d'aquests dos Grups esmentats.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta segona proposta ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de les propostes del Partit Socialista de Catalunya, que són totes les que havia presentat menys la 8, que quedava substituïda per la transaccional, i la primera, que ha estat retirada per manifestació de l'Honorable senyor Armet.

Bé, prego que vingui...

(*L'I. Sr. Fernández s'aixeca per parlar.*)

El Sr. FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*) : Demanem votació separada de la proposta número 4.

El Sr. PRESIDENT : Bé, les altres poden sotmetre's conjuntament, segons entenc. Bé, doncs, ara anem a sotmetre a votació totes les que jo he esmentat, menys la 4.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes propostes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 86 en contra i cap abstenció.

I ara, sotmetem a votació la proposta número 4.

Els qui estiguin a favor d'aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 76 en contra i 10 abstencions.

Entrem ara a la transaccional. La proposta que fa aquesta Presidència és que es voti conjuntament, salvant que hi hagi alguna petició de vot discriminat. No hi és? Doncs aleshores anem a sotmetre a votació la proposta transaccional presentada amb la signatura de tots els Grups de la Cambra.

Els qui estiguin a favor d'aquesta proposta, que tinguin la bondat de posar-se dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta proposta transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara entrem a la part reservada per a les explicacions de vot. Aquesta Presidència està a disposició dels senyors Diputats per donar-los la paraula. (*L'l. Sr. Camps i Vallejo demana per parlar.*) El senyor Ferran Camps? L'Il·lustre Diputat senyor Ferran Camps té la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, em fa l'efecte que el primer que caldria que diguéssim en aquesta explicació de vot és per què no hem fet ús del dret que teníem després de l'exposició de cada una de les resolucions a debatre, en els temes de què poguéssim estar en contra, perquè em sembla que és coherent amb l'explicació que hem donat, per part del nostre Grup, que nosaltres no votaríem avui altra resolució que aquesta amb la qual hem acabat el debat d'aquests tres dies.

Nosaltres hauríem pogut explicar, en cadascun dels temes, la nostra opinió, opinió que podria haver estat favorable, podria haver estat negativa, o simplement ens hauríem pogut entretenir a donar informació de l'estat en què està això. Ho podríem haver fet en molts temes : en el tema de la situació del dret civil català, en què ja hi ha una actuació, que no és coincident amb el que es demanava, però sí que té certes semblances, en el sentit que ja s'està fent una enquesta important per saber la situació de la utilització de les figures del dret civil, i també de quines conveniències hi ha de modificació i de posada al dia; o parlar d'un altre tema diferent, per exemple, aquests habitatges de l'IPPV, en el qual, per part de la Conselleria, ja hi ha un cert conveni preparat per arribar a un acord amb els municipis sobre aquest tema, conveni que ha de ser, que possiblement serà signat per la Federació de Municipis de Catalunya, i que ja ho ha estat per l'Associació de Municipis.

Però no és pas aquest el tema en el qual ara nosaltres voldríem entrar. Nosaltres hem votat en contra —hi insisteixo— no

perquè estiguéssim sistemàticament en contra, sinó perquè creïem que hi havia un tema fonamental, i un tema extraordinàriament important, que era el del finançament de la Generalitat de Catalunya. Això no ens ha portat, en cap moment, a creure, posem per cas, que era menys important el tema del finançament dels ajuntaments. Els nostres municipis entren també, en aquests moments, després de la presentació dels pressupostos de l'Estat per al 1986, en una situació difícil i nosaltres tenim consciència i preocupació d'això. Aquest és el motiu, sense despreocupar-nos d'aquest tema, però volent concentrar tota l'atenció del nostre Parlament, de la nostra opinió pública sobre el tema del finançament de la Generalitat, que ens ha dut a presentar, avui mateix, una Proposició no de Llei, que hem ingressat al registre d'aquesta Cambra, sobre aquest tema. I aquest és un camí que nosaltres, d'altra banda, ja hem insinuat d'altres temes que s'han debatut aquí, temes, sens dubte importants, temes preocupants, temes que preocupen els altres Grups parlamentaris i que ens preocupen a nosaltres amb una intensitat que pot ser discutible, en qualsevol cas, i podem estar d'acord o no amb la solució que es doni, però que no és el que ara nosaltres creïem que calgués destacar.

Nosaltres, en aquesta explicació de vot molt breu, perquè, a més, era pràcticament anunciat i explicat oficialment abans i anteriorment ja al·lir als diferents Grups, volem constatar l'enorme satisfacció que hem tingut en el moment de veure tota la Cambra votant unànimement aquesta resolució, que ens fa l'efecte que és important i que —a mi no m'agrada utilitzar els adjectius superlatius, no m'agrada un llenguatge excessivament, podríem dir-ne, artificial, artificial entre cometes, exagerat—, però que creiem que veritablement avui hem culminat d'una manera molt important el debat que hem tingut aquests tres dies.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra petició d'explicació de vot? L'Il·lustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument, per fer l'explicació de vot corresponent al nostre Grup. El primer que hem de dir nosaltres és que, sens dubte, avui s'ha desnaturalitzat clarament aquest debat, s'ha desnaturalitzat clarament aquest debat perquè, sens dubte, i segons el Reglament, el debat es compon de tres parts molt clarament diferenciades : una primera part d'exposició del President, una segona part de posicionament i crítica dels Grups parlamentaris respecte de la posició expressada pel President en la seva intervenció, i una tercera, que és la d'avui, de propostes de resolució, on el Parlament fixa la seva posició en relació amb el que s'ha debatut en aquests dies. I el Parlament interpreta molt restrictivament la coherència que hi ha d'haver entre les propostes de resolució i el que s'ha tractat en dies anteriors. Fins i tot, nosaltres, l'any passat, no vam poder presentar una proposta de resolució perquè la Mesa va dir que, del que es tractava de parlar, que era sobre la joventut, no s'havia citat la paraula «joventut» en el nostre discurs. Fixin-se com fila la Mesa del Parlament en aquest aspecte. Bé, aleshores, realment, avui, evidentment, s'ha desnaturalitzat això, perquè les propostes de resolució han de ser coherents amb el debat i en el debat, sens dubte, la part més important ha estat la del finançament, però no ha estat l'única, i si, com ha

dit ara el portaveu de Convergència i Unió, el que es volia i el que es vol és enfocar l'atenció de l'opinió pública en el tema del finançament, hi havia un altre camí políticament i reglamentàriament més adequat, que era el de fer uns debats específics sobre finançament, debat que, per cert, s'ha demanat moltes vegades per part de l'oposició, moltes vegades, i no s'ha acceptat.

Per tant, hi ha una contradicció clara, en els seus propis termes, sobre aquesta qüestió. Perquè, a més, què és més important —i les dues coses són importants—, parlar del finançament en general o parlar del finançament de la sanitat en particular? I del finançament de la sanitat en particular accepten un debat monogràfic, i, en canvi, sobre el finançament en general no accepten un debat monogràfic. Per tant, sens dubte, insisteixo, d'entrada s'ha desnaturalitzat el debat, i, des del nostre punt de vista, s'ha fet, un cop més, un ús inadequat, no il·legítim ni il·lícit, però sí inadequat del Reglament de la Cambra per part de la majoria.

En tot cas, respecte al nostre vot, ha quedat clar que hem votat unes propostes de resolució favorablement, d'altres ens hem abstenut, i d'altres en contra. Sobre les de en contra, fonamentalment, unes perquè afectaven el pressupost, i nosaltres creiem que el moment adequat per tractar de la qüestió és en el debat de pressupostos. Creiem que no és acceptable que, en aquests moments, el Consell Executiu i el Parlament estiguin vinculats per una resolució parlamentària. Creiem que el moment adient, hi insisteixo, és el moment del debat de pressupostos. I d'altres, en general, perquè potser la desqualificació que es feia de la tasca del Consell Executiu era tan global que, des del nostre punt de vista, el que procedia era presentar una moció de censura, sincerament. Si es fa una desqualificació en el terreny de la divisió territorial o dels desequilibris territorials, dels temes socials, de la manca de programació econòmica, etcètera, nosaltres no entrem en si això és veritat o no és veritat, però, en tot cas, és una desqualificació tan global que potser el que procedia, reglamentàriament, era presentar una moció de censura. I per això nosaltres les hem votat en contra.

I, en tot cas, sobre la proposta de resolució número 2, del Grup Socialista, nosaltres hem de dir, d'entrada, que la redacció no l'enténem, perquè quan es parlava que el Parlament de Catalunya, en virtut de la prioritat del seu rang institucional expressa la necessitat..., nosaltres enténem que aquesta prioritat del seu rang institucional es referia al Parlament, i no pas al President, com, després de les paraules del portaveu socialista, ens ha semblat entendre. És a dir que, d'entrada, hem de dir que la seva redacció ens ha portat a una confusió que ha fet que, sense entrar en el fons de la qüestió, la votéssim en contra.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, molt breument. Nosaltres, en aquest debat hem fet l'esforç per situar-nos en allò que marca el Reglament, en allò que marca l'Estatut, i que, per tant, és un imperatiu, i ens hem centrat també en la voluntat de, a part d'establir elements de control al Consell Executiu, donar-li elements d'impuls, al Consell Executiu. Els elements de control estaven plantejats de tal manera que permetia, si el Consell Executiu adoptés una

certa posició d'humilitat, reconèixer alguns errors que avui ja són coneguts plenament en el carrer. I, fins i tot, pensi que dir les insuficiències de l'actuació del Consell Executiu en el cas, per exemple, de la sanitat, és un esforç de responsabilitat extraordinària per part del partit de l'oposició.

En els temes d'impuls, lamentem profundament que no hàgim avançat lleugerament, perquè són temes d'institucionalització. Tot això que fa referència que des de la Presidència de la Generalitat i el Consell Executiu cal dinamitzar el Parlament és fonamental per a la vida catalana. Absolutament fonamental. No podem deixar que determinats temes estiguin al carrer, a l'opinió pública, sense debat parlamentari i sotmesos a qualsevol tipus de manipulacions i especulacions. Els problemes de Catalunya, el seu lloc natural d'entrada és, sens dubte, el Parlament de Catalunya. Els projectes que té el Govern de Catalunya, el seu lloc d'entrada és el Parlament de Catalunya. Si no fem això, per omissió, es contribueix a deteriorar la Cambra : que la Cambra és un instrument d'una estratègia política, que la Cambra no reflecteix la situació política del moment pel que fa a l'impuls del Govern. Avui, aquí, òbviament —i n'estem satisfets—, hi ha una moció, en la qual han participat tots els Grups, en relació amb el tema del finançament. Aquest acord, com he dit abans, era al carrer, era a la Comissió i tots els Grups parlamentaris havien manifestat la voluntat de continuar amb una lògica de negociació i que els resultats siguin obtinguts al més aviat possible. Això és tot el que ha fet un debat d'orientació política general a Catalunya.

Dic que és una llàstima que no hàgim avançat perquè ahir hi havia elements de petita esperança. El mateix President de la Generalitat reconeixia mancances en l'actuació parlamentària, allunyament; reconeixia el fet aquest, insòlit, que un cop a l'any sigui present en un debat en el Parlament de Catalunya. Aquest tema que comento, ho faig des de la perspectiva, no del Grup Socialista de la Cambra, sinó que ho faig des de la perspectiva d'un Grup que vol i creu que té l'obligació i l'imperatiu de dinamitzar aquesta Cambra, i de situar les coses en el seu lloc, i que aquell principi que la Generalitat som tots, perquè és la institució nacional de Catalunya, formada per President de la Generalitat, Consell Executiu i Parlament, sigui un principi de la nostra vida política i sigui un principi normal en la nostra vida política. Això ens donarà força, això ens permetrà entendre aquesta Catalunya plural que nosaltres defensem, però que tots els demòcrates del món sempre defensen per als seus països. I això, en els moments que puguin ser mitjanament difícils permet trobar els mecanismes, els estils de fer política per redreçar qualsevol tipus de situació.

Hem vist —i això ens preocupa, sincerament, i acabo— aquesta desorientació en relació amb el tema que no observem cap nou projecte «novedós», només, la desburocratització, o aquests agents industrials que van un dia a una empresa i que diuen el que ha de canviar : sobretot, que estiguin molt ben formats, perquè pot ser molt perillós per al nostre teixit industrial.

No hem vist, per tant, cap idea nova, en aquest sentit; no hem vist, tampoc, cap principi estratègic clar i definit : passar del seny a la rauxa, passar de l'emoció continguda a l'explicació intimista, no anar per la línia que tot polític cal que vagi, que és intentar controlar les passions i els sentiments per dirigir els seus esforços de la manera més intel·ligent per assolir objec-

tius. Aquesta és l'obligació dels polítics, d'un signe i de l'altre, i si aquest camí, fem tots l'esforç per anar-lo aconseguint, podríem dir que, almenys, des del nostre punt de vista, malgrat estar en profund desacord amb què aquest debat no hagi estat d'orientació política del Govern de la Generalitat de Catalunya, haurem contribuït a modular, a situar les coses en el camí correcte del redreçament d'una situació, pel que fa a l'autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Des de l'escó, senyor President. Nosaltres hem votat a favor d'una actuació del Consell Executiu sobre recursos de les corporacions locals en els Pressupostos Generals de l'Estat, i ens alegrem que, estimulats per la nostra proposta i per la part de debat que vam provocar alguns Grups parlamentaris sobre el tema, el Grup de la majoria hagi estat tan àgil que ha fet entrar ja una Proposició no de Llei inspirada en la redacció d'altres resolucions sobre aquesta qüestió.

Nosaltres hem votat a favor d'un debat sobre les repercussions de l'ingrés al Mercat Comú, i voldria comunicar a les senyores Diputades i als senyors Diputats que la Comissió de seguiment parlamentària sobre aquest afer està pràcticament paralitzada i no té ni una centèsima part de l'activitat que tenen, ens diuen, altres organismes de la Generalitat que escapen de tot control parlamentari. Per això nosaltres volíem que aquí es votés a favor d'això, no sé si, com a contrapartida, ens enviaran els documents de moltes altres iniciatives sobre aquesta qüestió.

Nosaltres hem votat a favor d'un debat sobre el programa d'actuació econòmica; no sabem si ara ens enviaran la conferència del senyor Pujol a la Cambra de Terrassa, o a altres llocs on ha explicat la seva política econòmica, que no ha explicat encara en aquest Parlament.

Nosaltres hem votat a favor d'un debat sobre divisió territorial i d'un pacte sobre això : potser ens enviaran la transcripció de la xerrada del senyor Alavedra a la Universitat Catalana d'Estiu, de Prada, sobre aquesta qüestió, que així ens n'anirem assabentant, o potser entraran proposicions no de Llei per anar a debatre aquestes qüestions. I esperem i reiterem que la mateixa agilitat del Grup de la majoria porti a presentar una proposició no de Llei, o una proposició d'acord amb l'article 121, per fer, aquest any, un debat sobre la política general i l'acció de govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, brevíssimament.

Senyores i senyors Diputats, per reiterar el que ja havíem dit en la nostra presentació de la proposta transaccional, en el sentit que nosaltres, no és que tinguéssim una oposició sistemàtica i generalitzada a les propostes de resolució presentades pels altres Grups polítics, moltes de les quals —repetixo— ens mereixen respecte i consideració i, àdhuc, adhesió, sinó que hem pensat, i continuem pensant, que la conclusió d'aquest debat, al nostre judici, que escapa del marc normal d'uns debats d'aquests tipus, havia de concloure de la manera que ha conclòs, efectivament, és a dir, amb l'adopció d'una proposició que, al nostre judici, és de bon auguri per a l'esdevenidor de les nostres finances i, per via de conseqüència, per a l'esdevenidor de la nostra autonomia.

Dit això, voldríem dir que ens ha sabut molt greu votar, per exemple, en contra d'alguna d'aquestes propostes, per exemple, la que feia referència al dret civil català que, evidentment, és un dels temes pels quals hem d'estar més particularment motivats, perquè és una d'aquelles competències en les quals ningú no ens discuteix l'exclusivitat.

També haríem votat a favor d'una proposta del Grup Socialista, em sembla que és la número 2, la qual tendeix a enaltir i a assegurar el rang que correspon sempre al Parlament de Catalunya. Evidentment, si hi ha algú convençut —i suposo que en som tots, però no pas més que nosaltres— de la importància que té aquesta *alma mater* de les institucions, que és el Parlament, som nosaltres. I, per exemple, nosaltres teníem la intenció de presentar propostes sobre cambres agràries, tema que ha agafat una actualitat ardent després de les darreres notícies rebudes de Madrid. I hauríem volgut parlar del tema de cultura i del pacte cultural, en particular, que el nostre secretari general va evocar en la seva intervenció d'ahir. Però ja que això no ho hem fet avui, nosaltres no renunciem al plantejament d'aquests temes, sinó que ho fem per una via que nosaltres considerem més oportuna en aquest moment. I, en aquest sentit, tinc el gust d'anunciar a la Cambra que el nostre Grup parlamentari, conjuntament amb el del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ha presentat una demanda, una petició de debat generalitzat sobre el tema de la cultura, en general, i del pacte cultural, en particular.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat la nostra tasca, doncs. Aquesta Presidència, en acabar-se aquesta tasca, realment important i excepcionalment important d'aquestes tres jornades, es complau a donar les gràcies a tots els Il·lustres, Honorables i Molt Honorables membres de la Cambra per la seva assiduitat, puntualitat i estil, i aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i vuit minuts.)